

Hvis der nogensinde har været et sted, hvor jeg følte mig hjemme, er det her. Det går først op for mig nu, hvor jeg tager afsked. Jeg går endnu en gang gennem de tyste rum. Stuen, der på trods af møblerne og tæpperne aldrig virkede hjemlig. Soveværelset, hvor fortvivlelsen bor. Jeg betragter den stol, jeg så tit har siddet på. Her føltes byrden aldrig så tung, her følte jeg mig nær dig. Jeg skubber stolen hen til bordet og sikrer mig, at jeg nu ikke har overset noget. Det gør ondt at forlade stedet; det havde jeg ikke regnet med. En ny smerte, der føjer sig til de forgangne.

Kufferten i min hånd er let. Jeg har ikke brug for meget. Alt det vigtige har jeg bragt i sikkerhed allerede for mange år siden. Jeg har jo altid vidst, at min tid her var til låns, at jeg ikke fik lov at blive, i hvert fald ikke i al evighed.

Handskerne klæber til mine fingre som en fugtig, levende, ekstra hud. Jeg modstår fristelsen til at tage dem af, dupper sved af panden med jakkeærmet. Lånt tid, lånt liv. Først blev jeg rasende, da det gik op for mig, at de også ville fordrive mig herfra. Men så så jeg den mulighed, det gav. Muligheden for at få det afsluttet, nu, langt om længe, efter så mange år.

Et sidste blik, en tavs hilsen. Så trækker jeg døren til efter mig og forsvinder i hækkens skygger. Der

er ikke længere nogen vej tilbage. Jeg har planlagt og forberedt alt. Intet vil igen blive, som det var. Jeg smiler, mens jeg tænker på vort gensyn. Jeg håber, du er mig nådig.

Lørdag den 1. august

Månen er ikke stået op endnu. Der er intet kunstigt lys til at oplyse terrænet, og en kort overgang virker skovens mørke masse truende. Som om de tæt stående træer og buske er ét levende væsen, en organisme, der lurar på ham, rykker sammen omkring ham og maser ham. Det er latterligt at tænke på den måde, fuldstændig latterligt. Skoven er hans ven, det har den altid været. Eric Sievert kigger ned på stien, der som et lysegråt bånd fortaber sig i skyggerne. Der er intet, ingen, han er alene her. Skovrideren er en snedig satan og havde været tæt på at snappe ham for et par uger siden. Men det har lært ham at begynde senere og holde op, længe før daggryet lokker de første jægere ud af sengen. Og nu tilbagelægger han de sidste kilometer til skoven på cykel, lader bilen stå i Biblis, hvor den ikke røber hans tilstedeværelse i det fredede område.

Eric Sievert maser sig gennem underskoven, mærker en tør gren mod sin kind, så i sit hår, spænder musklerne. Den raslende lyd af vissent løv under hans fødder er nærmest som en eksplosion i stilheden. Et sted skriger en natfugl klagende og skingert og forstummer så abrupt, at det virker unaturligt. Han famler sig næsten blindt videre, føler sig frem, suger lugten af skov langt ned i lungerne. Så langt tilbage han kan huske, har han altid længtes efter at komme ud i det fri. Allerede som dreng flygtede han fra det lille bitte værelse, han delte med sin søster i forældrenes lejlighed, ud i skoven, så tit han kunne. Mennesker bedrager dig, det gør naturen ikke. Han rykker i

en gren, der har haget sig fast i hans rygsæk. Grenen knækker højlydt, fuglen skriger igen, meget tæt på denne gang, næsten direkte over ham. Han løfter instinktivt hovedet, men kan ikke få øje på skriughalsen. Det kan være en natugle. Det er faktisk ret sandsynligt.

Eric bliver stående og famler efter sit gps-apparat, der hænger parat i bæltet ved siden af den sammenklappelige spade, lom-melygten, kniven og pointeren. Der er faktisk endnu mere lum-mert her i Ried end i Darmstadt, og læderjakken er afgjort alt for varm. Gummistøvlerne og cowboybukserne er heller ikke ligefrem kølige. Men det går, man er vel sportsmand, og på den måde er han i det mindste nogenlunde beskyttet mod myg og torne. Han tjekker gps'en for at orientere sig. Lige fremme ligger Zullestein fæstningsruiner, bag dem løber Weschnitz ud i Rhinen, vest for det sted ligger de stjerneformede skanser fra Trediveårskrigen, og nitten grader vest for dem ligger det sted, hvor han allerede den første dag havde fundet det perfekt bevarede bronzeskjold. Originalt, fra romertiden, en vaskeægte sensation. Det havde indbragt ham 17.000 euro. For bare fem år siden havde han slet ikke troet, at den slags var muligt. Romere, keltere, germanere og dværgfolk havde først og fremmest været noget i skolebøger og Asterix-hæfter. Det var Kurt, som lærte ham, at de rent faktisk havde levet og kæmpet lige uden for hans dør, og at man kunne finde spor efter dem i jorden. Korrekte Kurt, som ville blive rystet, hvis han så ham her, og straks begynde at himle op om gravrøveri og ubodelige, arkæologiske skader.

Eric hægter sin Deus XP af rygsækken. Deus. Gud. 1.400 euro har den kostet ham, sort og kontant, over nettet, og den er hver eneste cent værd. Han hænger hovedtelefonerne om halsen og vækker metaldetektoren til live ved et tryk på en knap. Displayet lyser op, sonden vibrerer. Kurt har selvfølgelig ret. Han burde egentlig ikke være her, og han burde selvfølgelig have anmeldt sit fund til Kulturarvsstyrelsen i stedet

for at sælge det på nettet. Han tørrer sveden af panden, snubler over en rod, genvinder balancen. Den tunge, ramme lugt af rådnende løv stiger op i næsen på ham. Steiner Wald er en engskov, hvor træerne hager sig fast i den sumpede jord. De sidste ugers hedebølge har dog bevirket, at han ikke længere synker ned i mudder til knæene. Til gengæld er myggene ekstra aggressive i dag. De første stik svider allerede i nakken, selv om han har smurt sig med rigeligt Autan.

Det var lige præcis her, han gravede bronzeskjoldet op. Siden da har han gennemført cirka hundrede kvadratmeter rundt om stedet uden at finde andet end det sædvanlige ragelse: aluminiumsaffald, rustne søm, ølkapsler og tre blykugler fra Trediveårskrigen. Han beslutter sig for et nyt afsøgningsområde og gør metaldetektoren klar. For hvert minut vænner hans øjne sig stadig mere til mørket. Selv der, hvor månelyst ikke når ned til skovbunden, kan han nu skelne konturerne af træstammerne og endda af kratbevoksningen, der nogle steder når ham til livet. Klokkeren er lidt over midnat. Han giver sig selv to timer, så må han tilbage. På grund af jægerne og på grund af Sabine.

Pludselig går det op for ham, at der er fuldstændig stille omkring ham. Det virker næsten, som om skoven holder vejret. Hvorfor tænker han nu igen sådan noget sludder? Måske skyldes det varmen. Det gør det garanteret, det føles næsten, som om han koger. Og så er det slut med stilheden. Noget rasler bag ham, meget dæmpet, en mus måske. Alligevel vender han sig, kan ikke få øje på noget, retter igen opmærksomheden mod detektoren. Hovedtelefoner eller ej? Hovedtelefonerne er varme og gør, at han har svært ved at høre lyde fra omverdenen. Men hvis han ikke har dem på, kan andre også høre hyl og knitren, når sonden reagerer på metalfund.

Altså hovedtelefonerne på for en sikkerheds skyld. Han rykker dem op over ørerne, registrerer den kunstige stilhed, der øjeblikkeligt omgiver ham, og dernæst sine pulsslæg som en dump susen. Han koncentrerer sig om displayet, afprøver

frekvenserne. Bronzeskjoldet var kun begyndelsen, det kan ikke være anderledes. Der har fundet kampe sted her. Romere, dværgfolk, burgundere – de har alle sammen været her og har lastet deres skatte om til videre transport ad Rhinen. Min kunde er helt vild, mailede *darkcave*, forhandleren, som han solgte skjoldet til. Kom bare med mere. Eric Sievert fører metal-detektoren gennem den første søgebevægelse. Et langsomt sving så tæt over jorden som muligt. Svaret er en upræcis knitren i hovedtelefonerne. Han tramper ukrudt ned, lader sonden glide rundt i den næste halvbue. To timer til, max tre. Han ved, at der er mere at hente her, han kan næsten lugte det.

Hesten river hende ud af søvnen, skimlen, som hun kender fra tidligere mareridt. Den har været væk i over et år, nu er den tilbage. Judith ligger helt stille. Hesten bringer bud, måske en advarsel. Hun ved, at den vil fortælle hende noget. En hvid hest står på en bakke midt i et arkaisk, uvirkeligt karrigt landskab, står ubevægelig og stirrer ufravendt på hende. Det er kun en drøm, men den slipper hende ikke. Hun hænger fast i den ligesom efter Patricks død. Dengang havde hun fattet tillid til hesten og red på den. Lykkelige øjeblikke nat efter nat, som uvægerligt endte med, at hesten løb løbsk med hende og kastede hende af. Judith sætter sig op. Karl ruller om mod hende i søvne og griber efter hende. Hun kærtegner hans arm og lister sig ud af værelset. Hendes hjerte slår alt for hurtigt, det svider i lungerne. Drømmen holder hende i sit greb, selv om hun er lysvågen.

Der er bagende varmt i hendes taglejlighed, trykkende varmt, selv om alle vinduer står på vid gab. Judith går ud i køkkenet, drikker et glas vand, forsøger at koncentrere sig fuldstændigt om de kølige fliser under sine bare fødder. Hun vil ikke falde mere, vil ikke engang tænke på, hvordan det føltes. Hun lister sig tilbage til soveværelset, tager shorts og løbetrøje på, går gennem stuen og ud på tagterrassen. Det er, som om byen hilser

hende velkommen. Nattehimlen, der er brunlig af gadelygter og lysreklamer, den dæmpede summen af biler og mennesker, der ligesom hende ikke kan falde til ro. Hun kunne snuppe en Kölsch i køleskabet og sætte sig i liggestolen og drikke den, mens hun forsøger at tælle stjernerne. Men det ville ikke hjælpe noget, ville bare gøre hende mere urolig, det ved hun af erfaring.

Hun går ind igen, tager løbesko på og snupper som en eftertanke mobilen på bordet. Hun må ud, hun må være i bevægelse. Løbe fra minderne, drømmen, der gemmer på en anelse om ulykke – eller måske er det bare den forbandede længsel efter nikotin.

Gaderne er som uddøde, luften tyk af hede, ikke en vind rører sig. Det hele forekommer hende pludselig uvirkeligt, som om hun går i søvne eller pludselig er vågnet op i en by uden indbyggere. Selv Rhinen ser ud til at være i opløsning, bliver smallere for hver dag. Den har været lukket af for skibsfart i en uge nu. Sommerens ubarmhertighed rammer også den. Judith går i retning mod Altstadt. Hun bliver overhalet af en løber med pandelampe, dernæst af en cyklist uden lys på. Hun går hurtigere til, er i tankerne stadig i drømmen. Tidligere var landskabet anderledes, ubekendt, og hun red ikke på skimlen. Måske er det et godt tegn, måske er det ligefrem en anden hest. Måske betyder drømmen overhovedet ikke noget.

Morgendæmringen ligger over Altstadt. Værtshusene og ølstuerne har lukket for længst, men på plænerne langs promenaden sidder der stadig enkelte natteravne, to og to eller i små grupper. Hun kan høre stemmer, musikstumper, latter. Et tæt omslynget par slentrer ud af en lyskegle og ind i mørket. Et sted er der en, som spiller guitar og synger om kærlighed, og så slår vedkommende uden overgang over i Bob Dylan. *The answer my friend is blowin' in the wind*. Lejrbålsmusik. Lydsporet til en anden drøm. Gemt, men ikke glemt.

Hun tænker på Karl, hans krop, hans hænder, så veltilpas og rigtigt det føles sammen med ham. Hun vil tilbage til ham,

da hun hører skriget, uarticuleret og fuld af rædsel.

Judith spæner af sted i den retning, skriget synes at komme fra. Det er ikke nogen bevidst beslutning, kroppen reagerer automatisk, før hjernen bearbejder det politimæssigt. Hvem? Hvor? Hvad? Spørgsmålene hamrer i takt med hendes fødder, der bærer hende hen til det sted, hvor hun lige så kæresteparret. Nu er de forsvundet, som i den blå luft. Judith standser og drejer en gang rundt om sig selv. Lyset er diffust, skyggerne dybe. Hun har svært ved at danne sig et overblik over omgivelserne. Der lyder et skrig igen, lidt tættere på, lidt mere skingert. Et kvindeskrig, bliver Judith pludselig klar over. Det er næsten uvirkeligt, for hun kan stadig også høre latter og Dylan.

Et tog på jernbanebroen sluger i et par sekunder alle lyde. En af lamperne i parken blinker hidsigt og gør det endnu sværere at orientere sig. Kun domkirken troner urokkeligt roligt over området. Domkirken, Philharmonien og broen ved siden af.

Hvor, for pokker? Hvor? Larmen fra toget ebber ud. Nu er skrigene holdt op, men Judith synes, hun ser en bevægelse i et buskads foran skrænten op til domkirken. Er det der, skrigene kom fra? Judith styrter hen mod stedet og får øje på en mand, som kommer ud fra skyggerne. Han kigger hen mod hende et øjeblik, vender sig så om og begynder at løbe.

“Stop! Bliv stående! Det er politiet!”

Det svider i halsen, lungerne pumper løs. Manden adlyder ikke, sætter ligefrem farten op. Hun løber efter ham. Hun må standse ham, i hvert fald identificere ham, se hans ansigt, hans påklædning, et eller andet. Forgæves. Hun har ikke en chance, hans forspring er for stort. Hun stopper op, da hun endnu en gang hører skrig, nej, ikke skrig denne gang, snarere jamren: “No! No! No!”

Sveden strømmer ned over Judiths ansigt, og hendes lunger svider, så hun kommer til at hoste. Manden fra buskadset spurter op ad trappen mod domkirken og forsvinder ud af syne.

“Help! Here!”

En mand råber. Han ligger på knæ i broens skygge og holder om en kvinde, som ryster ubehersket. Hendes lyse, korte kjole har mørke plamager.

Judith løber hen til dem, sætter sig på hug og finder sin mobil frem.

“Police. Politiet. Er De såret? Are you okay?”

Kvinden ænser tilsyneladende slet ikke Judith, manden reagerer som i slowmotion, nikker og peger mod mørket bag sig. Der ligger en mørk skikkelse, en mand, ubevægelig. Kvinden jamrer og begynder at tørre hænderne af i græsset, først tøvende, så stadig hurtigere.

Uvirkelighed, men på en anden måde nu. Dødens uvirkelighed, ikke drømmeverdenens.

“Hallo?”

Judith tager fat i den liggende mands skulder og lugter i samme øjeblik blod. Hun trykker på en tast på mobilen. Displayet kaster blåt lys på det, der engang var et ansigt. Kvinden bag Judith begynder at brække sig.

Lysen går ud, og det blodige, smadrede ansigt forsvinder. Et mareridt. Judith har set lignende kvæstelser på fotografier på politiskolen engang, men ikke i virkeligheden. Hun taster 112, og ser i samme øjeblik en flok mænd komme løbende.

“My wife fell right into him,” siger amerikaneren ud i luften. *“We were just looking for a place to sit down.”*

Judith springer på benene, løber de tililende i møde og holder en hånd op som imaginær afspærring.

“Stop. Politi! Bliv stående!”

Mændene ler. En af dem begynder endda at løbe endnu hurtigere, som om hun slet ikke er der. Hun kan lugte hans spiritusånde, springer ind foran ham og standser ham ved at slå en flad hånd mod hans brystkasse. Han grynter, vakler, genvinder balancen og lader blikket glide ned over hendes bryster, shorts og bare ben.

Hun hører den spørgende stemme fra sin kollega på centralen.

“Kommissær Krieger fra KK 11. Jeg har brug for forstærkning. Det haster.”

Hun rabler en stedsangivelse af sig, mens hun ser flere nysgerrige nærme sig hen over plænen. Nu vågner amerikaneren af sit sløvsind og forsøger at trække sin kone op at stå.

“*Stay here. Please!*” Judith rækker bagud og lægger en hånd på hans skulder. Han adlyder og synker lidt sammen. Hans kone er alligevel som forsvundet i sin egen verden. Hun sidder som stivnet og jamrer dæmpet en gang imellem.

Fulderikken maser sig fremad igen tæt fulgt af sine to kammerater. Blitzene lyner. Flere af de nysgerrige har fundet mobiltelefonerne frem og knipser løs. Pokkers. Pokkers! Situationen er ved at løbe løbsk, hun har slet ikke kontrol over den.

“Det er politiet! Drabsafdelingen! Ryk tilbage!”

Judith flår mobiltelefonen ud af hånden på den nærmest stående.

“Den er konfiskeret. Det er forbudt at fotografere!”

“Hov!”

Manden griber efter hendes hånd. Hun undviger. Mængden hujer. På broen kommer det næste tog skramlende. Judith kigger instinktivt op og får øje på en mand, som kigger ned mod hende. Er det den samme, som stak af lige før? Et vidne? Gerningsmanden? Er han blevet stående så længe efter forbrydelsen? Men hvordan skal hun bevise det, hvis det forholder sig sådan? Hun fik jo ikke engang set hans ansigt.

Endnu en blitz lyner. Denne gang får hun ikke fat i mobilen, tilskueren er for hurtig og for stor for hende. Hvis hun er heldig, er der kun hende på billederne, ikke amerikanerne, ikke offeret. Held. Uheld. Man tror, det er faste størrelser, og glemmer, hvor hurtigt det ene kan gå over i det andet.

Langt om længe kan hun høre sirenerne. Tilskuerne mumler.

“Her!” råber Judith til kollegerne. “Der skal afspærres, også

oppe på broen, notér navne og adresser, konfiskér mobiltelefonerne!”

To betjente folder et tæppe ud som provisorisk afskærmning. Judith får en lygte af en af dem, træder om bag tæppet, bøjer sig over den døde og tvinger sig selv til at kigge nærmere på ham. En veltrænet mand, lyshåret, solbrændt. Måske også turist? Ingen bagage. Intet ansigt. Hvilket våben kan være så ødelæggende? Hvilken ammunition? Sikke et mareridt for et ungt kærestepar på en frodig plet en lun sommernat uforvarende at lægge hånden i den blodige masse.

“Hvad mener du om det, Judith?”

Det giver et sæt i hende. Hun har ikke hørt sin chef komme. Han er også bevæbnet med en lommelygte og sætter sig på hug ved siden af hende.

“En henrettelse,” siger hun dæmpet og ser pludselig hesten fra drømmen foran sig igen, dens glinsende pels og ufravendte blik.

Millstätt hæver øjenbrynene og studerer først den myrdede, dernæst hende.

Hun ville ønske, hun var iført noget andet end shortsene og den ærmeløse, svedige trøje. Hun ville ønske, der ikke havde været så mange episoder i det forgangne år, så forholdet til hendes chef ikke var så kompliceret.

“Det er din sag, Judith,” siger han efter en lang pause.

Myggene æder ham, men i stedet for Autan har han smurt sig ind med en blodrød bøj. Han smører spyt i panden, hvor en hel stribe ømme buler generer ham. Der bliver angiveligt sprøjtet mod insekter i mosen hvert forår for at holde bæsterne i skak. Men det har man nok undladt her i Steiner Wald, formodentlig af hensyn til naturen. Eller også har giften fået bæsterne til at mutere, så de kan tåle alt. De stikker selv gennem cowboybukserne, medmindre jagene i lårene er noget, han bilder sig ind. Eric Sievert svinger detektoren i en ny søgebevægelse. Den dag han fandt bronzeskjoldet, var myggene ikke noget

problem. Men da var det også koldt, så koldt, at man skulle tro, det aldrig blev sommer igen, uanset hvor meget alle jamrer om klimaforandringer.

Han tjekker sin position og vender sig mod venstre. At søge efter metal er ligesom at fiske. Man skal kunne tåle varme, kulde og skidt og møg, og så kræver det tålmodighed, stor tålmodighed, for man ved aldrig på forhånd, hvad man fisker op. Det lidet indbringende udbytte af de sidste to nætters arbejde har været en sodavandsdåse, tre musketkugler, en uidentificerbar mønt samt et emblem med rigsoern og hagekors. Det ville ikke engang kunne få en samler af militaria, som det vrimler med hos metaldetektorfolket, til at juble. Den største overraskelse var en fuglefod, hvis aluminiumsring havde fået sonden til at give lyd. De spinkle knogler havde været så fine, næsten som et kunstværk. Han havde overvejet at tage den med hjem til Sabine, men havde alligevel ladet den ligge.

Et skridt, et sving, et skridt, et sving. Deus'en summer udefinerbart, sonden sætter sig for 117. gang fast i noget ukrudt. Han bukker sig for at trække den fri og mærker et nyt myggestik i nakken. Var der noget, der bevægede sig derovre mellem træerne? Nej, det var bare en lavthængende gren. Måske har en ræv spist fuglen og levnet foden med ringen. Eller fuglen er røget i et sumphul og er langsomt sunket til bunds, mens foden af en eller anden grund er steget op til overfladen igen. Jordbunden arbejder, er i bevægelse, sluger ting og spytter dem ud igen på et tidspunkt. Det har han tit oplevet under sin jagt med detektoren. Man afsøger omhyggeligt en mark uden at finde noget. Bonden pløjer jorden, uden at noget dukker op. Og så et år efter går detektoren helt amok på den selv samme mark, og man graver et sølvkors fra det 17. århundrede op, et militæremblem fra Anden Verdenskrig eller et redskab fra bronzetiden. På et tidspunkt kommer alt for en dag – eller i hvert fald så langt op mod overfladen, at sonden er i stand til at registrere det.

Eric Sievert tager endnu et skridt. Jorden giver efter, og hans højre fod forsvinder i det sorte mudder. Det svupper, da han trækker gummistøvlen op igen, det kan han høre selv med hovedtelefoner på. Måske var bronzeskjoldet den eneste skat i området. Deus XP'en er en kraftig detektor, hvis stråler når tredive centimeter ned i jorden. Men måske er det ikke tilstrækkeligt til en søgning i moseskov, fordi den sumpede jord er af en anden beskaffenhed end den løse jordbund på en mark. Fordi træerne ikke vil slippe det, der er røget ned mellem deres rødder, men tværtimod trækker det længere ned, langt nok til at modstå de evindelige oversvømmelser. Eller er det lige omvendt? Bliver alle fremmedlegemer presset endnu hurtigere op mod overfladen, så romernes og dværgfolkets efterladenskaber dukker op til overfladen igen allerede efter nogle århundreder?

Der lyder et signal fra Deus'en, en dyb brummen. Guld! Eric Sievert stivner og kontrollerer frekvensen på displayet. Evnen til at skelne mellem metaller er en af detektorens højteknologiske egenskaber. Hvert metal har sin egen frekvens, så at man allerede før, man begynder at grave, nogenlunde ved, hvad man skal vente sig. Det er kun guld og aluminium, der lyder næsten ens. Han fører igen sonden hen over jorden. Denne gang langsommere. Deus'en brummer igen. Men før han når at indkredse stedet nærmere med pointeren, lyder Sabines ringetone fra mobilen. Og pludselig går det op for ham, at morgengryet nærmer sig. Han har helt glemt tiden, burde for længst have været på vej hjem.

“Jan hoster igen.” Sabines stemme er tyk som altid, når hun er blevet vækket af dyb søvn. Jan hoster igen. Ikke: Hvor er du, eller hvorfor er du ikke hjemme – og det elsker han hende for. At hun giver ham frihed, fordi hun også selv har brug for frihed. Den usminkede sandhed, tænkte han, da hun åbnede døren for ham den første gang og ikke gjorde noget for at skjule sit forgræmmede ansigt. Min mand har forladt mig, det blev for meget for ham, forklarede hun sagligt og slog ud med en

løs håndbevægelse, der omfattede det stærkt forsømte hus og den lige så forsømte have, hvorefter hånden lagde sig til hvile på den dengang flade mave. Min nabo siger, at du måske kan hjælpe mig?

“Jeg kommer hjem om lidt,” lover han og kører pointeren hen over skovbunden. Pointeren hylér. Skingert. Det er, som om skoven forstærker lyden. Han graver lige en sidste gang, hurtigt, det skal nok gå. Men han skal være meget forsigtig, hvis nu skovrideren eller jægerne allerede skulle være i nærheden. Han lægger mobilen i lommen, lyser med lygten på jorden, mens han sørger for at skærme strålen med hånden. Den giver tilstrækkeligt lys til, at han kan se alle detaljer. Ukrudt, indtørret mudder og vissent løv dukker op i lyskeglen. Intet tegn på, at der skulle gemme sig metal eller ligefrem guld nede i jorden. Han sætter spaden i jorden og ser som i en parallelfilm for sit indre øje, hvordan Sabine går ud på badeværelset med Jan på armen for at hente inhalatoren. Han kan næsten høre, hvordan hun med sin hæse, søvndrukne stemme synger Jans yndlingssang om regnormene, som ufortrødent og usynligt snor sig gennem jorden. Og naturligvis begynder Jan alligevel at græde ved synet af inhalatoren, og så vækker han Julia, som også begynder at hyle. Familieliv. Før han mødte Sabine, virkede det helt usandsynligt, at han engang skulle få sådan et liv. Men for hver dag han dengang trak nye ledninger og skiftede fliser, pudsede mure og sleb gulve, blev Sabines drøm om huset umærkeligt til hans drøm, og da de til sidst endte i sengen sammen, følte det på en eller anden skør måde, som om det barn, der allerede voksede i Sabines mave, var hans. Den søn, som han havde avlet og ladet i stikken for mange år siden.

Han vender den første spadefuld jord, kan ikke se noget særligt i alt det sorte, men pointeren hylér, da han stikker den ned i hullet. Moselugten stiger op i næsen, da han graver videre, hyletonen bliver kraftigere, han stikker en hånd i jorden og får fat i noget. Noget tyndt og bøjeligt med en knop. Han tager

en håndfuld jord op, noget blinker i det, og han retter lygten mod det: Guld, det er guld, men moderne, ikke fra romertiden. Der ligger en spinkel halskæde med et hjerteformet vedhæng i hans hånd. Og låsen er endda intakt.

Da han når frem til Altstadt, er forestillingen allerede i fuld gang. Polititeknikerne sværmer rundt på plænen mellem Altstadt og Rhinen og fylder endda indholdet i skraldespandene i sorte sække. Uniformerede kolleger bevogter det store, afspærrede område. Der står en del nysgerrige og følger begivenhederne med store øjne. Det er som taget ud af en tv-krimi, og som til bekræftelse af scenens filmiske potentiale begynder en ny, nådesløs varm dag at true på himlen. Selv om klokken kun er halv fem, bliver himlen lysere og lysere over domkirken og Altstadt, og det bliver varmere fra sekund til sekund, som om en eller anden har tændt for en kæmpe projektør.

Manni springer op på muren ved siden af den ventende rustvogn. Opkaldet fra centralen vækkede ham af en dyb søvn. Sonja vågnede hurtigere end ham. Vi holder fast ved i morgen, sagde hun, da hun vendte sig på den der nye, omstændelige måde for at se på ham. Han får øje på Millstätt og den nye pressetalsmand, Torsten Reiermann, som står ved siden af teknikernes kassevogn. Det må være en højprofileret sag, når Millstätt er mødt op personligt. Manni går hen til dem, mens han fortrænger tanker om Sonja og det længe udskudte præsentationsbesøg hos sin mor.

“Manni, det var godt.” Millstätt giver ham et klap på overarmen, der øjensynligt er både goddag, opmuntring og farvel, for før Manni når at svare eller spørge om noget, skynder KK 11-lederen sig at gå sin vej.

“Et mord på en turist er meget dårlig reklame for Köln.” Reiermann puster ned i sit skumplastkaffekrus. “Den slags gør straks cheferne nervøse.”

“Offeret er altså identificeret?” Manni trækker heldragt og

skoovertræk på og forsøger at få øje på Judith. Forgæves. I stedet opdager han pludselig, at der dingler et par knaldrøde, højhælede sandaler i Reiermanns venstre hånd, som var det en dametaske, han stod med.

“Undskyld mig, der har vi allerede KURIER.” Reiermann skærer ansigt og går over mod en fyr, der ligner enhver svigermors drøm. Sandalerne gynger i takt med hans skridt. Yndigt. Manni dykker under afspærringstapen og går hen mod det afskærmede område. Pressefotografens kamera klikker bag ham.

“Forsigtig herhenne. Der er allerede trampet rigeligt rundt.” En af polititeknikerne fører ham i en bue rundt om den mands-høje afskærmning, bag hvilken der lugter af bræk, blod og sved, og hvor kolleger i hvide heldragter afsøger jorden efter spor, og retsmediciner Ekaterina Petrova og Judith Krieger sammen knæler ved offeret.

Det er et bemærkelsesværdigt skue og ikke uden en vis charme. Krieger ser nøgen ud, anderledes kan man ikke beskrive det. Hun er den eneste, der ikke er iført beskyttelsesdragt. Hun er klædt i shorts og en for hende meget dristig top, der er forsynet med en noget ironisk detalje, for i brysthøjde er påtrykt omridset af en pistol. Den klejne russer er korrekt iført heldragt, men det ser ud, som om hun er ved at drukne i den. Det er umuligt at sige, hvad hun har på under, men hendes hår, som hun er begyndt at lade vokse og ikke længere maltrakterer helt så voldsomt med farve, bliver holdt væk fra ansigtet af pangrosa hårspænder. Læberne glinser også lyserøde og giver et klart fingerpeg om, hvem Reiermanns højhælede sandaler tilhører.

Manni griner, men bliver straks alvorlig efter et blik på offeret og den blanding af blod, knoglestumper og hjernemasse, mandens ansigt er forvandlet til.

“Døden er indtrådt mellem midnat og klokken et,” meddeler Petrova højtideligt og betænker ham med et af sine uudgrundelige, mongolske blikke.

“Hvilket betyder, at han har ligget her i to, måske tre timer, før amerikanerne fandt ham.” Judith retter sig op.

Manni kigger ud mod flodpromenaden og videre hen mod værtshusene i Altstadt.

“Virker det ikke usandsynligt, at der ikke er andre end amerikanerne, som har bemærket noget?”

“Der er ret mørkt her ved broen. Måske har folk troet, at det bare var en fulderik, der lå og sov rusen ud.”

Krieger stryger de svedige lokker væk fra panden. Hun er meget bleg, og fregnerne ligner mørke pletter og går helt ned i udskæringen, måske ligefrem ned på brysterne. Manni bøjer sig over den døde og studerer det runde indgangshul i baghovedet. Et skud på klos hold, formodentlig med direkte kontakt. Først på vej ud udfoldede projektilet sin fulde ødelæggelseskraft og sprængte pande- og kæbeparti væk.

Han kigger op på Krieger, som stirrer frem for sig. “Nogen må have hørt skuddet. Ølstuerne og værtshusene er åbne mindst til klokken et, diskotekerne endnu længere. Der lægger skibe til om natten. Det må have vrimlet med vidner.”

“Vidner, ja.” Hun stirrer på Rhinen, som om det er første gang, hun ser floden. “Ved midnatstid var der fyrværkeri på Deutz-siden af Rhinen. Og det larmer voldsomt, hver gang der kører et godstog over broen.”

“Du mener altså, at gerningsmanden har afventet det rette øjeblik, og at ingen har hørt skuddet.”

“Ja. Og dernæst har han fjernet alt, der kunne hjælpe os til en hurtig identificering af offeret. Pung, nøgler, mobil ...”

Manni betragter liget og forsøger at forestille sig det. Turi-sterne og de slentrende, en livlig sommernat i storbyen, og midt i det hele en mand, der lurar i skyggen af broen, offerets panik, skuddet.

“Ret koldblodigt, hvad? Ikke så lidt risikabelt.”

“Ja.”

“Offeret kunne have slået fra sig eller råbt om hjælp.”

“Med en pistol mod baghovedet?”

“Nej, du har nok ret. Offeret forholder sig i ro. Men alligevel var der stor risiko for, at gerningsmanden blev set.”

“Han ville måske gerne ses.”

“Hvad mener du?”

“Risiko. Opmærksomhed. Blive set.”

Hun stirrer op mod domkirken, dernæst over mod broen. “En mand løb fra mig og derop, da amerikaneren begyndte at råbe om hjælp. Kort efter fik jeg det indtryk, at den samme mand stod oppe på broen og iagttog mig.”

“Mener du, at gerningsmanden har valgt et befærdet, offentligt sted og ventet på, at politiet skulle dukke op? Det er jo sindssygt!”

“Ja.”

“Det kan have været hvem som helst, Judith. En nysgerrig.”

Hun kigger på ham og ser samtidig igennem ham. Et typisk Krieger-blik.

“Og hvis det ikke var?” spørger hun.

Teen er meget stærk og sød og smager overvældende af frisk mynte. Det er et aromachok, der i nogle sekunder fortrænger Judiths træthed. Hun læner sig tilbage, og ryglænet af træ på Ekaterina Petrovas gæstestol i hendes diminutive kontor trykker køligt mod hendes nøgne skuldre. Dagen lakker mod enden, og følelsen af uvirkelighed har været ved. De har ikke fundet nogen, som har hørt et skud. Intet hotel vil kendes ved en mand, som passer til den nødtørftige beskrivelse af den døde. Der er ingen anmeldelse om en savnet person. Hvem er manden? Hvor færdedes han, før han mødte sin morder? Ikke engang det har de kunnet rekonstruere. Måske har han været på værtshus i Altstadt og har mødt morderen der. Eller han er steget af et af udflugtsskibene, som om sommeren lægger til ved Altstadt stort set hver time. Eller han er kommet fra hovedbanegården. Det kommer til at tage timevis, dagevis at kigge

optagelserne fra overvågningskameraerne igennem, og det er fuldstændig meningsløst at spørge bartendere, skibspersonale og butiksindehavere, om de har set en lyshåret mand i cowboybukser og T-shirt, når de ikke har et brugbart fotografi af ham.

Vente, tålmodighed, det er skyggesiden af efterforskningsarbejde. Vente på teknikernes resultater, et brugbart vidneudsagn, en tilfældighed, der hjælper dem videre. Selv anklageren må de vente på i dag. Den myrdede fra Altstadt ligger ganske vist klar på obduktionsbordet i kælderens, men de må ikke begynde, før anklageren er kommet.

Judith tømmer kruset og stiller det på Ekaterinas skrivebord. Manni sidder tavs ved siden af hende. Han stirrer som hypnotiseret på retsmedicinernes bolsjelyserøde lakbælte, hvis rhinostenbesatte spænde funkler ved hver eneste lille bevægelse og reflekterer aftensolen, der står ind ad vinduet, på en ny måde. Hold nu op med dit forfølgelsesvanvid, havde han sagt til hende om morgenen. Hun betragter hans profil, de blå øjne, den lige næse, den glatte hud, håret der er redt væk fra panden. Glat, alt for glat, tænkte hun tidligere, men det er længe siden. Hun har i mellemtiden lært hans dybder at kende, selv om han værner om sin person. Men han har forandret sig i den senere tid, der er et eller andet med ham, han virker tyngt af noget, hun ved ikke hvad, det er bare en fornemmelse, der lige så lidt kan bevises som gerningsmandens tilstedeværelse på gerningsstedet her mange timer efter mordet.

Hun trænger til en smøg. Voldsomt. Trænger til at ryge, bade, spise, sove. 52 dage uden cigaretter. Det bliver lettere på et tidspunkt, siger de, der har klaret at blive røgfrie, trangen aftager, og så bliver det, som om den aldrig har eksisteret. Trangen bliver afløst af frihed. Friheden til ikke at have behov for en cigaret. Frihed. Hun forestiller sig de to mænd i broens skygge, pistolen mod den enes bagehoved, panikken, hadet, de pinagtige sekunder, mens de venter på larm, der kan overdøve skuddet. Med den kaliber ville det være omsonst med lyddæm-

per, sagde teknikeren efter at have sikret sig projektilet. Luger 9mm, en dum-dum-kugle. Hvor længe havde de ventet inden skuddet? Sekunder, minutter, endnu længere? I hvert fald en uudholdelig evighed for den, som vidste, at han skulle dø. Talte de sammen, eller var alt sagt på det tidspunkt? Tiggede den lyshårede ukendte om nåde? En henrettelse midt i en sommernat fuld af liv. Måske havde gerningsmanden kun denne ene chance til at stille sit offer til regnskab, måske kun dette ene sted. Måske havde han ikke engang regnet med at slippe uantastet fra det, havde slet ikke gjort sig tanker om det, fordi han kun havde ét i hovedet: At dræbe sit offer – hvad grunden så end har været.

Pludselig kommer hun til at tænke på Karl, ser ham ligge halvt på maven der i parken, som om han sover, men aldrig kommer til at trække vejret igen, aldrig lyslevende igen, aldrig med det ansigt, hun elsker. En forbudt tanke, en skrækkantasi. Hun springer op og går hen til vinduet. Himlen er lysende orange, den nedgående sol skinner blændende direkte ind i hendes øjne. Hun sætter sig igen, og i de næste sekunder ser hun kun Manni og Ekaterina som omrids med flimrende lyspunkter foran.

“Har du planer om at rejse, Judith?” spørger Ekaterina Petrova med sin mørke, hæse stemme, der slet ikke passer til hendes turkis og rosa blomstrede kjole og lakbæltet.

Det var dog et underligt spørgsmål lige nu i begyndelsen af en efterforskning. Judith ryster på hovedet og stryger sig over de bare arme. Efter de mange timer ude i den bagende varme får hun det pludselig lidt koldt. Hun mærker gåsehuden under fingerspidserne, tænker stadig på Karl. Hun havde ikke engang vagt i denne weekend. De skulle være kørt til Holland, til havet. Er det det, Ekaterina mener? Måske, måske ikke, det afslører retsmedicineren ikke, er endnu en gang sunket hen i sin egen verden.

Anklageren kommer farende ind, og de iler i gåsegang ned

i obduktionskælderen. Den er forsynet med klimaanlæg, og luften lægger sig iskold på Judiths hud. Hun skynder sig ud i forlokalet og trækker i en obduktionskittel. Stoffet smyger sig om hendes bare ben og arme som et køligt, glat lagen. Sove. Glemme. Hvis hun ikke havde drømt om hesten, ville hun slet ikke være her, men nu er det for sent, hun står midt i det og føler sig på uforklarlig vis forbundet med den myrdede. Hun går tilbage til de andre, tvinger sig selv til at kigge på den døde, mens Ekaterina Petrova foretager det ydre ligsyn og bagefter klæder den døde af med hjælp fra sine assistenter. Hans smadrede ansigt er endnu mere uudholdeligt i det grelle lys fra operationslampen. Derimod virker hans krop perfekt. Han er muskuløs, hverken tatoveret eller piercet eller bemærkelsesværdigt barberet og har ingen ar eller modermærker, som kunne gøre det let for de pårørende at identificere ham. Hans hud er solbrændt i skiftende grader, mørkest er arme, lægge og fødder. Underlivet virker næsten unaturligt hvidt. Håret er meget lyst, solbleget.

“Det ser ud, som om han går afvekslende klædt, når han er i solen,” konstaterer Manni. “Nogle gange korte ærmer og shorts, andre gange bukser, der går til læggene, undertiden kun badebukser.”

“Der er sand i hans sko.” Retstekniker Klaus Munzinger rækker Judith en sko fra en bevismaterialepose.

Converse-Chucks, snuskethvide. Slidte såler med et par lyse korn.

“Strandsand?” spørger Judith og rækker skoen tilbage til Munzinger.

“Eller sand fra Rhinen, en byggeplads, en sandkasse på en legeplads. Det undersøger vi. Det bliver nok umuligt at sige noget med sikkerhed uden en sammenlignelig prøve.”

“Han gik tit barfodet.” Judith betragter den dodes fødder. “Det må altså være varmt der, hvor han boede.”

“Grækenland!” Teknikeren vender med en pincet mærket i

kraven på den blodtilsølede T-shirt udad. "Producentens firmanavn står i hvert fald her med græske bogstaver."

Grækenland. Ekaterina Petrova kigger direkte på Judith. Kun et kort øjeblik, så bøjer retsmedicineren sig igen over den døde og sætter skalpellen mod huden, parat til Y-snittet. Judith stirrer på brystkassen med den lyse behåring og flytter uvilkårligt blikket, da Ekaterina Petrova begynder at skære. Den dræbtes hage er intakt, en firskåren hage med lyse skægstubbe og en sanselig fure. Der, hvor næsen og panden engang sad, glimter knoglesplinter i blodet som riskorn eller maddiker. Er grækere så lyshårede? Måske har den dræbte bare arbejdet i Grækenland, for eksempel som assistent i en feriekлуб. Eller måske er han dykker eller surfer eller fisker, en havets mand.

"Ansigtstab," siger Manni og afbryder hendes tanker, og i samme øjeblik ved hun, at han har ret, det var lige præcis gerningsmandens hensigt. Han har meget bevidst valgt at skyde sit offer, så ansigtet sprængtes i stumper og stykker. Han ville ikke blot dræbe sit offer, han ville tage hans ansigt. Fordi han selv har tabt ansigt. Øje for øje.

Det er ren og skær intuition, der fører ham til Retsmedicinsk Institut, men se bare, hans fornemmelse var rigtig: Der brænder stadig lys i nogle af vinduerne, og på parkeringspladsen kan han se en diskret kassevogn, der umiskendeligt lugter af kriminalpoliti. René Zobel parkerer i det område, gadebelysningen ikke når hen til, lægger sit Nikon parat på passagersædet og spiser de to burgere, han købte i drive-in'en, mens han er omhyggelig med ikke at svine nappalæderindtrækket til med snask eller krummer. Hans nye, safirsorte BMW-Coupé er forsynet med masser af lækkert ekstraudstyr og har langt flere hestekræfter, end han har brug for til bykørsel. Det er belønningen for gode forbindelser til producenten, som han fik skabt under en pressetur til vinterkørsel i Lapland, som han gengældte med en positiv prøvekørselsartikel. Alligevel ville han hellere spise

sine borgere hjemme i sofaen på dette sene tidspunkt og skylle dem ned med et par Kölsch. Men sådan er det nu engang, når man vil opnå noget. Man må være fleksibel, og her er en god chance for at få et par eksklusive detaljer fra Judith Krieger om obduktionen – længe før konkurrenterne.

Han krøller burgerpapiret sammen til en kugle, som han stopper ned i et tomt rum i kameratasken. Det har været en lang dag. Opringningen fra hans meddeler rev ham ud af Morfeus' arme ukristeligt tidligt, og lige først var han fristet til at ignorere tippet. Men så fik tanken om, at et mord midt i turistvrirmlen ved domkirken ville vække landsdækkende interesse, ham på andre tanker, og som belønning viste det sig, at efterforskeren på gerningsstedet var selveste kriminalkommissær Judith Krieger. Hun var selvfølgelig alt andet end glad for at se ham. Hun ignorerede ham iskoldt ligesom i foråret efter sin triumf med præstemordet. Han havde bønfoldet hende om et større interview i dagevis. Uden held. Et meget tilknapet fotografi og en rutineudtalelse var alt, hvad hun til sidst nedlod sig til, og det var kun efter ordre ovenfra, fortalte Reiermann ham for nylig under en middag på avisens regning.

Men nu er vinden vendt, og til hans fordel. Snart, meget snart, vil Judith Krieger være mere meddelsom over for ham, end hun nogensinde har forestillet sig. Zobel læner sig tilbage i sædet uden at slippe hovedindgangen til retsmedicinsk med blikket. Han ved af erfaring, at det afgjort har sine fordele at blive undervurderet. De fleste betragter ham først og fremmest som stikirenddreng, selv når han viser dem sit pressekort. De tror snarere, at han er praktikant end kriminalreporter på KURIER med hele Rheinland som ansvarsområde. Selv når han forklarer sagens rette sammenhæng, er det de færreste, som forstår, at man ikke opnår den slags stilling i en alder af seksogtyve bare ved at se ungdommelig ud eller brygge kaffe. Men det er helt i orden med ham, for intet gør folk så uforsigtige som følelsen af, at de er langt klogere end den, de taler med.

Det plejer at give pote ikke mindst hos kvinderne. De ældre er begejstrede for hans gode manerer og nystrøgne skjorter, de yngre for hans beretninger om forbrydelser. Og de kvindelige studerende og praktikanter, som gør sig umage døgnet rundt for at indynde sig hos selv det største røvhul for at opnå så høj karakter som muligt til en eller anden ligegyldig eksamen, så de i en fjern fremtid kan få lov til at arbejde med noget-med-medier, kaster sig alligevel for hans fødder. I deres øjne er han et rent geni, fordi han, selv om han gik tidligt ud af skolen, alligevel gennemførte journalistuddannelsen og blev fastansat på en avis lige bagefter. KURIER har selvfølgelig ikke altid været hans drømmemål og kan ikke ligefrem kaldes intellektuel. Men han har magt, meningsdannermagt, og lige meget hvor meget konkurrenterne rynker på næsen, ender de altid med i sidste ende at trykke de billeder og historier, han og hans kolleger har snuset sig frem til, senest når de er købt af et nyhedsagentur. Og for ham personligt bliver KURIER ikke endestationen. Kriminalitet og politiarbejde har altid fascineret ham. Som trediveårig har han tænkt sig at udgive sin første kriminalroman, *hardboiled*, spækket med fakta fra det virkelige liv. KURIER sælger den i millionoplag, han får en fast klumme, ligesom den store Rufus Feger havde engang. Han bliver meningsdanner, en moralsk instans, og hvem ved, måske ender han alligevel på *Spiegel* eller FAZ, selv om han formodentlig stadig ligner en nyudsprunget journalist.

Intet rører sig ved indgangen til retsmedicinsk. Tager han fejl, er kassevognen ikke kriminalpolitiets? For at fordrive tiden studerer han nok en gang de gerningsstedsfotografier med Judith Krieger på sin iPhone, som en af tilskuerne har sendt ham. Det er skrappe sager. Han går på nettet og kalder søndagsudgaven af KURIER frem. "Altstadt-morderen: Hader han turister?" – hans historie nåede med. Med henvisning på forsiden og en stor artikel på lokalsiderne. Han scroller gennem sit bidrag: Kommissær Krieger ved siden af kunststofkisten,

da liget køres væk. Domkirken bagved. Teksten med kendsgerningerne. De to ulyksalige amerikanere i en boks for sig. Det havde ikke været svært at opspore dem på hotellet. Efter et par trøstende bemærkninger og udsigten til at kunne vise *A Big German Newspaper* frem derhjemme med et flot fotografi af dem, havde de erklæret sig indforstået med at blive interviewet og fotograferet. Han havde også lokket kommentarer ud af nogle af de nysgerrige. Folk vil nu engang hellere tale med pressen end politiet. Desuden gjorde Judith Krieger sig stor umage for at forhindre folk i at fotografere, og hendes kolleger konfiskerede adskillige mobiltelefoner og kameraer og noterede selvfølgelig navne og adresser. Det gjorde ikke folks meddelssomhed over for politiet større helt bortset fra, at de langtfra fik fat i alle de nysgerrige.

Nå, endelig, nu sker der noget ved indgangen. René Zobel lægger mobilen fra sig og tager sit Nikon. Først kommer den russiske retsmediciner ud og lige efter hende Judith Krieger. De siger noget til hinanden, så klapper lægen ned ad trappen på sine højhælede sandaler, svinger sig op på sin cykel med den ekstremt lave sadel og tramper af sted med den sølvfarvede rygsæk glimtende i lyset fra gadelygten. Dygtig pige. Og her har vi så fru kriminalkommisæreren alene på parkeringspladsen! Han betragter hende med venstre hånd på dørhåndtaget, parat til at stige ud og gå hen til hende. Men så kommer endnu en person ud fra retsmedicinsk, den hidsige vicekommisær Korzilius. Han indhenter med lange skridt Krieger, og de går side om side hen til hendes bil.

Det var den samtale under fire øjne. Han stiller skarpt med kameraet, tager et par billeder. Krieger stopper straks op, ligner pludselig et vejrende dyr. Han huler hurtigt hånden over det lysende display. Men det er unødvendigt, for hendes ledsager har allerede åbnet bildøren, og Judith Krieger virrer med hovedet, et hurtigt, utålmodigt kast som for at slippe af med en spyflue, og så stiger hun ind. Kan det betale sig at køre efter

dem? Nej, man skal altid følge sin sans for timing. Han pakker kameraet væk og trøster sig med endnu et blik på gerningsstedsfotografierne fra sin meddeler. Dem af liget er meget sigende, men egner sig absolut ikke til offentliggørelse. Det er noget helt andet med dem af Judith Krieger. Han studerer dem et for et. Dem bliver hun ikke glad for, slet ikke. For meget kavalergang. For meget raseri i ansigtet, da hun genner de nysgerrige væk. Og så pistolen hen over brysterne. René Zobel ler. Det er op til Judith Krieger, hvad de skal bruges til.